

Naar vi nu skulle udtale os om, hvilken Vej der bør betragdes for at raade Bod paa de paapegede uheldige Forhold og sikre Kommunens Fremtid, maa vi forudstille den Bemærkning, at vi i Henhold til det for Kommissionens Nedsættelse Passerede ere gaaede ud fra, at det ikke vilde være nogen Løsning af den os stillede Opgave at foreslaa Foranstaltninger, hvis Gjennemførelse vilde kræve Hjælp udefra; vi have derfor lige saa lidt drøftet Muligheden af Sundbyernes Indlemmelse i Kjøbenhavn — hvilken flere af Kommissionens Medlemmer i og for sig betragte som ønskelig og naturlig — som vi have taget Hensyn til de forskjellige Duffer om Vættelse i Bygningsskatten og anden Statshjælp, der fra Sogneraadets Side i sin Tid ere fremsatte. Derimod have vi betragtet som vor Opgave at undersøge, om ikke Kommunen selv sidder inde med Betingelser for en livskraftig Udvikling, som for Tiden lades ubenyttede, og i bekræftende Fald at stille Forslag om at udbytte disse Betingelser. Det er aabenbart, at dersom den fornuftige Stigen af de bestaaende kommunale Skatter skal modvirkes, maa der aabnes en ny Indtægtskilde for Kommunen, og denne maa for at gjøre mere end forbigaaende Nytte være saaledes bestaende, at den flyder rigeligere, efterhaanden som Kommunen og dens Udgifter voxe. Men dernæst vil det med Føje kunne kræves, at den forønskede Merindtægt tilveiebringes paa en Maade, der ikke rammer Interessens, som ogsaa andetsteds ere fritagne for kommunale Ydelser; der bør ikke kunne være Tale om at opfinde nye Skatter for en enkelt Kommune, hvorimod det, dersom de nu Lovbestaaende Bestatningsregler ikke længer stemme med Lovgivningens almindelige Grundsætninger, maa være fuldt forsvareligt at bringe disse sidste til Anvendelse her. Udenfor den saaledes afstufte Ramme ligger Realisationen af den fra Sogneraadets Side fremkomne Tanke om at lægge en særlig Skat paa Fabrikkerne i Kommunen, indenfor den formentlig kun Indførelse af en Skat paa Bygninger lig den, der er paabudt i Landets Kjøbstæder og Handelspladser ved Lov af 11te Febr. 1863, og det endda kun med en vis Begrænsning. Da Taarnby Sogn, som alt fremhævet, for største Delen ikke adskiller sig fra et sædvanligt Landdistrikt, vilde det nemlig være abnormt, om man for dets Vedkommende foreskrev andre kommunale Skatter end de nu bestaaende. Derimod skjønte vi ikke rettere, end at der i Bygningerne i Sundbyernes Sogn haves et Skatteobjekt, hvis Benyttelse kun vil være en med den stedfunde Udvikling stemmende Rektifikation af et paa længst forsvundne Tilstande baseret Skattesystem. Den Kjøbenhavnske Forstad Sundbyerne har et fuldstændigt Kjøbstadagtigt Præg, dens Befolkning har gjennem Bestemmelserne i Lov om uddvidet Næringsfrihed i Kjøbenhavns Omegn af 23de Februar 1866 § 1 Afgang til at bruge og bruger virkelig samme Erhvervsstilder som Kjøbstæderne og stiller ogsaa samme Krav til Kommunen, og dens Bygninger ere lige saa lidt som Kjøbstæderne Tilbehør til Jorderne, men fuldt som der de Midler, hvorigjennem Eiendommene gøres frugtbringende. Dersom man nu bringer Bestatningen af de faste Eiendomme i Overensstemmelse med de for Kjøbstæderne gjældende Regler, vil man saaledes kun stille Huseierne under samme Wilkaar, som deres Fæller andetsteds under tilsvarende Forhold ere underkastede. Denne Overensstemmelse vil, da Hørfornstatters Fundament paa Grund af de høie Taxter i Sundbyerne ikke er væsentlig forskjelligt fra Kjøbstadgrundskattens, naaes ved at indføre en Skat paa Bygninger efter deres Forsikringssummer eller, som den kaldes i Kjøbstæderne, en Huskat. Som bemærket passer imidlertid en saadan Skat ikke i Taarnby Sogn, og dens Indførelse kan derfor kun tilraades, naar den kan indskrænkes til Sundbyernes Sogn: **naar de to Sogne adskilles i kommunal Henseende**, saa at den af berørte Skat flydende Indtægt kun kommer det Sogn til Gode, hvoraf den svares. Opøsningen af den kommunale Forbindelse mellem Sognene er saaledes en Betingelse for, at den ovenfor antydede Vej kan betragdes, men denne Omstændighed kan ingenlunde virke affrækkende, tværtimod vilde det i og for sig være høist ønskeligt for begge Parter at kunne ophæve et Forhold, som er en stadig Kilde til Misnoie, og Fordelen for Sundbyerne ved at komme til at styre deres egne Anliggender vilde allerede indeholde et ikke uvæsentligt Bedeslag for en ny Skattebyrde.

Det fortjener følgerlig efter Kommissionens Formenting en alvorlig Drøftelse, om Sundbyernes Sogn kan sættes istand til ved Hjælp af en lempelig Huskat at danne en egen Kommune med en betrygget Fremtid. Vi for vort Vedkommende tro — og skulle senere nærmere i det Enkelte søge at godtgjøre det — at dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende under Forudsætning af, at der fra Taarnby Sogn ydes et Bidrag omtrent svarende til den Sum, Sognet nu betaler til Sundbyerne (jfr. ovenfor). Vi antage, at der vil kunne gjøres Regning paa et slikt Bidrag, idet det let vil blive Skattebyrderne i Taarnby Sogn indlysende, at de ville være vel tjente med at komme ud af den opslidende Forbindelse med Sundbyerne, selv om de ikke derved opnaa nogen Skattelettelse, men kun frites for den nu truende Udsligt til stadige Skatteforhøielser. Det er ikke vor Mening at foreslaa, at der skal pålægges Taarnby Sogn eventuelt at yde det antydede Bidrag, som vi antage passende kunde bestaa i, at Sognet overtager hele den samlede Kommunes Gjæld og til Fordel for Sundbyernes Sogn giver Afkald paa Andel i